

Gerlings & Hammelburg

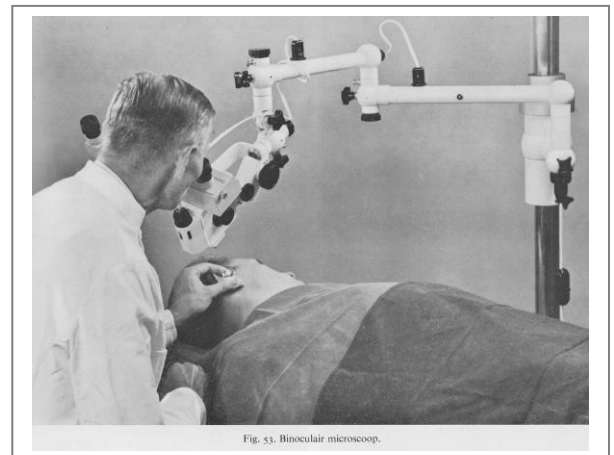
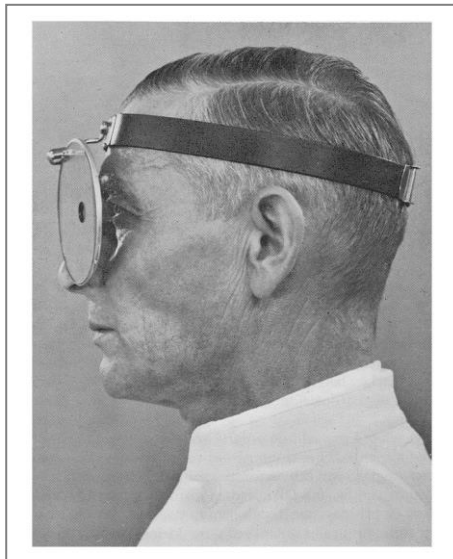
Leerboek KNO-heelkunde - 'de onbekende KNO-arts'

Welke medische student uit de jaren '70 kent het niet, het oranjeleurig leerboek met de geribbelde nylon/vinyl omslag: KEEL-, NEUS- EN OORHEELKUNDE uit 1971 onder redactie van prof.dr. P.G. Gerlings (1905-1989) en dr. Em. Hammelburg (1919-1998).

Op pagina 39 vinden we daar een intrigerend portret van een KNO-arts met de kenmerkende *voorhoofdsspiegel* en op pagina 41 heeft hij plaatsgenomen achter de *binoculaire microscoop*. Wie is dat, wie zou dat zijn? Vrijwel alle KNO-artsen -en zeker in die tijd- kenden elkaar, maar toch blijkt het geen collega.

Diverse emeriti hoogleraren en oudere collega's worden ter identificatie benaderd en uiteindelijk wordt de persoon herkend.

Het is de **HEER KUITERT**, amanuensis in de KNO-kliniek van het Algemeen Provinciaal Stads- en Academisch Ziekenhuis in Groningen, in de wandeling APSAZ genoemd.

Aangesteld door prof.dr. Eelco Huizinga (1893-1976), hoogleraar AZG 1940-1964 en met pensioen gegaan tijdens prof.dr. P.E. Hoeksema (1926-2006), hoogleraar AZG 1965-1987.

Van het professorale voorkomen van Kuitert werd door de assistenten op de Groningse KNO-poli soms dankbaar gebruik gemaakt, getuige het onderstaande fragment uit het Groningse KNO Gedenkboek 1995 ter gelegenheid van de huisvesting in het nieuwbouw-complex: *Bericht uit de jaren zestig*, opgetekend door Marnix Bierens de Haan †.

De wachtkamer zat altijd vol. Afspraken op tijd waren onbekend. De patiënten werden geacht geduldig en onmondig te zijn. Ze konden rustig enkele uren in de wachtkamer zitten alvorens toegelaten te worden tot een assistent, die zo'n tien minuten tijd voor ze had. En als ze "lastig" waren, en een discussie wensten, dan was daar een handige oplossing voor. Dan zei je: "Ik haal de professor er even bij". En je kwam terug met Kuitert, hoofd van de technische dienst, verkleed in een witte jas. "Professor, ik dacht zo dat . . .", en Kuitert maar minzaam knikken. Elke patiënt ging hiervoor door de knieën. Kuitert kon trouwens nog meer: narcose geven! Bij het Sluderen kwam er geen anaesthesist aan te pas, dat deed Kuitert. Met lachgas-zuurstof. Problemen zijn er gelukkig nooit geweest.

Klaarblijkelijk bezat de heer Kuitert dus ook voor een KNO-leerboek de ultieme uitstraling van de doorsnee Nederlandsche naoorlogse KNO-arts: witte jas, wit overhemd (met stropdas uiteraard), krachtige kaaklijn, priemende blik, jaren '50 opgeschoren kapsel én...een voorhoofdsspiegel !

*R.M. Backus
Zeist, september 2018*